

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת לְרֵ-לֵךְ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק י"ז

קונטרס 77

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

כוחו של יהודי אחד

הידעת

המשך מעמוד א...

חשבון אמיתי של גודל הזכות לימוד הזוהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול
כלומר אם לפדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה

**- לשון ספר דרך צדיקים מהצדיק הקדוש
רבי מרדכי שרעבי זכר צדיק לברכה, זי"ע:
לימוד קבלה וזוהר ביום שבת במשך שעה
שוה ללימוד 75 שנה בימות החול**

החשבון בשעות יהיה:

75X354X10 שוה: 265,500 שעות תורה כנגלה

(10 שעות לימוד של אברך בש"ס ביום, 354 ימים בשנה)

זה מבוסס על 10 שעות לימוד תורה ביום

[למעשה החשבון של 75 שנה מתייחס ל 24 שעות ביממה]

**וכעת נעשה חשבון, אם יהודי יתמיד בלימוד של שעה אחת בשבת
במשך 52 שבתות בשנה לאורך 70 שנה**

יצא אם כך, שבשבעים שנות חיים של אדם, יעלה החשבון ל: 70X52X265,500=966,240,000

זאת אומרת אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון כמעט למיליארד שעות, והרי זה בהישג ידו של כל יהודי, ועכשיו אפשר להבין למה כל גדולי הספרדים עודדו ואמרו שבזכות הזוהר הקדוש נגאל במהרה. מבוסס על 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים) לחשבון 52 שבתות בשנה

עכשיו תבינו אם אתה מזכה רק ליהודי אחד שילמוד שעה בזוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה שיעטבר 112 דורות* בתחשב במשפחה בת 5 ילדים** למספר עצום של אנשים: 48,828,125 של הדור האחרון זאת אומרת מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זוהר שוה:

סך הכל שעות התורה: 48,828,125X996,240,000=47,179,687,500,000,000 שעות,

כלומר כ-47 מיליון מיליארדי [ביליון] שעות תורה.

וכל הזכות העצום מכוחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו.

* כיון שנותרו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה הזה הזמן שמוזכר בנפירא לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צ"א:א) אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עלמא וחד חרוב שנאמר ונעשב ה' לבדו ביום), ומשך דור בימינו הנו כ 20 שנה, הרי בזמן שנותר יש מקום 112 דורות

** הגדה חישוב מספר הצאצאים כדור האחרון:

1,953,125	x.5	9	3,125	x.5	5	5	x.5	1
9,765,625	x.5	10	15,625	x.5	6	25	x.5	2
48,828,125		11	78,125	x.5	7	125	x.5	3
			390,625	x.5	8	625	x.5	4

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

כוחו של יהודי אחד

הידעת?

חשבון אמיתי של גודל הזכות לימוד הזוהר הקדוש בשבת קודש

יהודי הלומד זוהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללימוד תורה של 75 שנה בימות חול כלומר אם למדנו שעה אחת זוהר בשבת קודש שקול לפועל הנעשה מלימוד תורה במשך 75 שנה

**- לְשׁוֹן סֵפֶר דָּרָךְ צְדִיקִים מֵהַצְדִּיק הַקְדוֹשׁ
רִבִּי מֵרַדְכֵי שֶׁרַעְבֵי זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה, זִ"ע:
לִימוּד קִבְלָה וְזוהַר בְּיוֹם שַׁבַּת כַּמֶּשֶׁךְ שְׁעָה
שׁוֹה לְלִימוּד 75 שָׁנָה בִּימֹת הַחוּל**

החשבון בשעות יהיה:

24*354*75=637,200 שוה: 637,200 שעות תורה בנגלה

זה מבוסס על 24 שעות לימוד תורה ביום

יוצא ששעה אחת בלימוד זוהר בשבת קודש בשבעים שנות חיים של אדם יעלה החשבון

70X52X637,200=2,319,408,000

2 מיליארד 319 מיליון 408 אלף

זאת אומרת אם לומדים שעה אחת קבלה ביום שבת קודש במשך 70 שנה, עולה החשבון יותר משני מיליארד שעות, והרי זה בהישג ידו של כל יהודי, ועכשיו אפשר להבין למה כל גדולי הספרדים עודדו ואמרו שבזכות הזוהר הקדוש נגאל במהרה. מבוסס על 70 שנות חייו של אדם (לפי תהלים) 52 שבתות בשנה

עכשיו תבינו אם אתה מזכה רק ליהודי אחד שילמד שעה באוהר בשבת זכית לקבל מיליארד שעות תורה שיצטבר כ 11 דורות** בהתחשב במשפחה בת 10 ילדים** למספר עצום של אנשים: 100,000,000,000 של הדור האחרון זאת אומרת מספר הצאצאים של בן אדם אחד, וערך שעות של תורה משעה אחת זוהר שוה:

סך הכל שעות התורה: (2,319,408,000 מוכפל ב-100,000,000,000 מיליארד - 223,020,000,000,000,000 שעות, כלומר כ-223 קוונטיליון 20 קוואדריליון שעות תורה.

וכל הזכות העצום מכוחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו.

* כיון שנתתו לכל היותר כ 230 שנה עד 6000 שנה שהו הזמן שמוזכר בנפרא לקיום העולם הזה, (מסכת סנהדרין דף צ"א:א. אמר רב קטינא שית אלפי שני הוו עלפא וחד חרוב שנאמר ונשוב ה' לבדו ביום). ומשך דור בימינו הנו כ 20 שנה, הרי בזמן שנתת יש מקום ל11 דורות ** הערה חשובה מספר הצאצאים בדור האחרון:

10000000000	x.5	9	100000	x.5	5	10	x.5	1
100000000000	x.5	10	1000000	x.5	6	100	x.5	2
1000000000000		11	10000000	x.5	7	1000	x.5	3
			100000000	x.5	8	10000	x.5	4

זאת אומרת 100 מיליארד צאצאים

לך לך - עח ע"א

אָצַל הַנְּשֵׁמָה כְּמוֹ נִקְבָּה אָצַל הַזָּכֵר. וְאֵת לוֹט בֶּן אַחִיו - זֶה יֵאָדָר הַרְעָה הַנְּחֹשׁ שְׁלֵא יוֹ כָּל כֶּף מִן הַגּוֹף, מִשּׁוֹם הַדְּבָקוֹת שֶׁל הַגּוֹף לֹא כָּל כֶּף יְזִים [הוּמָן הוּמָן] מִמֶּנּוּ. אָבֵל הַתְּעוֹרְרוֹת הַנְּשֵׁמָה תְּמִיד מְלַקָּה אוֹתוֹ וּמְתַרְהַ בּוֹ וּמוֹכִיחָה אוֹתוֹ וּמְכַנִּיעָה אוֹתוֹ בְּעַל כְּרִחוֹ, וְלֹא יְכוּל לְשַׁלֵּט.

וְאֵת כָּל רְכוּשֶׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ - אֵלָיו הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים שְׁעוֹשֶׂה אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה בַּהֲתַעֲרוּרוֹת שֶׁל הַנְּשֵׁמָה. וְאֵת הַנְּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַּחַרְוֹן - אוֹתָהּ הַנְּפֶשׁ שֶׁהִיחָה בְּרֵאשׁוֹנָה בְּדָבָקוֹת בַּחֲבֵרוֹת שֶׁל הָעֶרְלָה הֵיחָא עִם הַגּוֹף וְחִשָּׁן אוֹתָהּ לְאַחַר מִכּוֹן, שֶׁהָיָה אַחַר שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים וּמַעְלָה, כִּשֶׁהַנְּשֵׁמָה מַתְעוֹרְרָת לְתַקֵּן אֵת הַגּוֹף, שְׂנִיחָה מִתְקַנְיָם אֵת אוֹתָהּ הַנְּפֶשׁ שֶׁמְשַׁתְּפֶת עִם חוֹזֵק הַנְּחֹשׁ וְתִשְׁוֹקְתוֹ הַרְעָה. זֶהוּ שְׁכַתוּב וְאֵת הַנְּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַּחַרְוֹן. וְעַם כָּל זֶה הַנְּשֵׁמָה מַתְגַּבְּרָת בְּאוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ בַּחוֹזֵק בְּשַׁעֲבֹד שֶׁל תִּשְׁוִבָה [ג"א בְּשַׁעֲבֹד שֶׁל תוֹרָה, וּמוֹשֵׁף אוֹתוֹ לְכַתִּי כְּנִסְיוֹת וְכַתִּי מִדְּרָשׁוֹת כְּדִי שְׁלֹא יִתְגַבֵּר עַל הַרְעָה כְּבִרְשׁוֹנָה]. זֶהוּ שְׁכַתוּב וַיַּעֲבֹר. (ע"כ סתרי תורה).

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְאֲעֻשֶׂף לְגוֹי גְדוֹל - מִצַּד הַיָּמִין. וְאַבְרָכְךָ - מִצַּד הַשְּׂמָאל. וְאַגְדְּלָה שְׁמֶךָ - מִצַּד הָאֲמֻצָע. וְהִיחָה בְּרַכָּה - מִצַּד שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. הִנֵּה פָּאֵן כְּפֹסֵא שֶׁל אַרְבַּעַה עֲמוּדִים שְׁכֻלָּם כְּלוּלִים בְּאַבְרָהָם. מִפָּאֵן וְהִלְאָה בְּרַכּוֹת לְאַחֲרִים שְׁנֹזְנִים מִפָּאֵן, שְׁכַתוּב וְאַבְרָכָה מִבְּרַכְיָךְ. וּמִקְלָלְךָ אֲאֹר וּנְבָרְכוּ כִּךְ כָּל מִשְׁפַּחַת הָאֲדָמָה.

רְבִי אֱלֻעָזָר הִיחָה יוֹשֵׁב לְפָנָיו רְבִי שְׁמַעוֹן אָבִיו, וְהִיחָה עִמּוֹ רְבִי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חִזְקִיָּה. אָמַר לוֹ רְבִי אֱלֻעָזָר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו, זֶה שְׁכַתוּב לְךָ לְךָ מֵאַרְצְךָ וּמִמּוֹלְדָתְךָ, כִּינּוֹן שְׁכֻלָּם יִצְאוּ לְלַכְתָּ, לְמָה לֹא נֵאמַר לוֹ שְׁכֻלָּם

נִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָתָא וְהוּא זְכָר. ה' דָּא נִשְׁמָתָא נּוֹקְבָא. דָּא גּוֹפָא, דָּאִיחָה לְגַבִּי נִשְׁמָתָא נּוֹקְבָא לְגַבִּי דְכוּרָא. וְאֵת לוֹט בֶּן אַחִיו דָּא (יֵאָדָר הַרְעָה) נִחֵשׁ דְּלֹא אֲעֻדִי כָּל כֶּף מִן גּוֹפָא, בְּגִין דְּדָבָקוֹתָא דְּגּוֹפָא לֹא אֲעֻדִי כָּל כֶּף (וּמָנָא הַחוּא) מַגִּיחָה, אָבֵל אֲתַעֲרוּתָא דְנִשְׁמָתָא אֲלֵקִי לִיחָה תְּדִיר וְאַתְרֵי בֵיחָה יְאוּכַח לִיחָה וְכַפִּיחָה לִיחָה עַל כְּרַחֲמֵיהּ וְלֹא יְכִיל לְשַׁלְטָאָה.

וְאֵת כָּל רְכוּשֶׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ אֵלָיו עוֹבְדִין טְבִין דְּעַבִּיר בַּר נֶשׁ בְּהֵאֵי עֲלָמָא בְּאַתְעֲרוּתָא דְנִשְׁמָתָא. וְאֵת הַנְּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַּחַרְוֹן, הֵיחָא נְפֶשׁ דְּהוֹת בְּקַדְמִיתָא כְּדָבָקוֹתָא בַּחֲבֵרוֹתָא דְהֵיחָא עֶרְלָה בְּהַדִּי גּוֹפָא וְאַתְקִין לָהּ לְכַתְרָה, דְּהֵא לְכַתְרָה דְתֵלִיסַר שְׁנִין וְלַעֲיִלָא דְנִשְׁמָתָא אֲתַעֲרַת לְאַתְקֵנָא לְגּוֹפָא, תְּרוּוִיחָהוּ מִתְקַנְיָן לְהֵיחָא נְפֶשׁ דְּמִשְׁתַּתְּפָא בְּתוֹקְפָא דְנִחֵשׁ וְתַאוּבַתִּיחָה בִּישָׂא הֵדָא הוּא דְכַתִּיב וְאֵת הַנְּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַּחַרְוֹן. וְעַם כָּל זֶה נִשְׁמָתָא אֲתַקִּיפַת בֵּיחָה בְּהֵיחָא נִחֵשׁ לְתַבְרָא לִיחָה בְּתוֹקְפָא בְּשַׁעֲבֹדָא דְתִשְׁוִבָה (ג"א בְּשַׁעֲבֹדָא דְאוּרִיחָא, וְאַמְשִׁיד לִיחָה לְגַבִּי כְּכַתִּיבִי וְכַתִּיבִי מִדְּרָשׁוֹת כִּינּוֹן דְּלֹא יִתְגַבֵּר עַל רִיחָא כְּדָבָקוֹתֵיהּ) הֵדָא הוּא דְכַתִּיב וַיַּעֲבֹר (עַד כַּאֵן סַתְרֵי תוֹרָה).

רְבִי שְׁמַעוֹן אָמַר וְאֲעֻשֶׂף לְגוֹי גְדוֹל מִסְטָרָא דִּימִינָא. וְאַבְרָכְךָ מִסְטָרָא דִּשְׂמָאלָא וְאַגְדְּלָה שְׁמֶךָ מִסְטָרָא דְאַמְצָעִיתָא. וְהִיחָה בְּרַכָּה מִסְטָרָא דְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. הֵא הֵכָא כְּרַסְיָא דְאַרְבַּע סְמִכִין דְכֻלְהוּ כְּלִילָן בֵּיחָה בְּאַבְרָהָם, מִפָּאֵן וְלַהֲלָאָה בְּרַכָּאֵן לְאַחֲרֵינִי דְמִתְזַנִּי מֵהֵכָא דְכַתִּיב וְאַבְרָכָה מִבְּרַכְיָךְ (דף ע"ח ע"ב) וּמִקְלָלְךָ אֲאֹר וּנְבָרְכוּ כִּךְ כָּל מִשְׁפַּחַת הָאֲדָמָה.

רְבִי אֱלֻעָזָר הִיחָה יְתִיב קַמִּיחָה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו, וְהוּי עִמִּיחָה רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חִזְקִיָּה. אָמַר לִיחָה רַבִּי אֱלֻעָזָר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו, הֵאֵי דְכַתִּיב לְךָ לְךָ מֵאַרְצְךָ

שְׁמַעוֹן אָבִיו, וְהִיחָה עִמּוֹ רְבִי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי חִזְקִיָּה. אָמַר לוֹ רְבִי אֱלֻעָזָר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו, זֶה שְׁכַתוּב לְךָ לְךָ מֵאַרְצְךָ וּמִמּוֹלְדָתְךָ, כִּינּוֹן שְׁכֻלָּם יִצְאוּ לְלַכְתָּ, לְמָה לֹא נֵאמַר לוֹ שְׁכֻלָּם

יֵצְאוּ? שֶׁהָרִי אֵף עַל גַּב שְׂתַרַח
הִיָּה עוֹבֵד לְעִבּוּדָה זָרָה, פִּינּוּן
שֶׁהַתְּעוּרָר בְּהַתְּעוּרֹת טוֹבָה
לְצֵאת עִם אֲבָרְהָם, וְרָאִינוּ
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַצֵּה
מִתְּשׁוּבַת הַרְשָׁעִים, וְהַתְּחִיל
לְצֵאת, לָמָּה לֹא כְּתוּב לְכוּ לָכֶם?
לָמָּה לְאַבְרָהָם לְבִדּוֹ לֶךְ לָךְ?.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִם תֹּאמַר
שְׂתַרַח, כְּשִׁינֵא מֵאוּר כְּשָׂדִים, זֶה
הִיָּה פְּדִי לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה - לֹא
כֶּף! אֵלֶּא כְּשִׁינֵא, יֵצֵא לְהַנְצִל,
שְׁכַל בְּנֵי אֲרָצוֹ רָצוּ לְהַרְגֵּ אוֹתוֹ.
פִּינּוּן שָׂרְאוּ שְׁנִצַּל אֲבָרְהָם, הִיָּה
אוֹמְרִים לְתַרַח: אֵתָּה הוּא שְׁהִיִּית
מִטְעָה אוֹתוֹ בְּפִסְלִים הַלְלוּ.
וּמִתּוֹךְ הַהִפְחָדָה שְׁלָהֶם יֵצֵא
תַרַח. פִּינּוּן שֶׁהִגִּיעַ לְחֶרֶן, לֹא יֵצֵא
מִשֵּׁם אַחַר כֶּף, שְׁכְּתוּב וַיִּלְךְ
אֲבָרָם פֶּאֶשֶׁר דִּבֵּר אֵלָיו ה' וַיִּלְךְ
אִתּוֹ לוֹט. וְאֵלֶּי תַרַח לֹא כְּתוּב וַיִּבְרָךְ
אֱלֹהִים וַיֵּצֵא.

פְּתַח וְאָמַר, (איוב לח) וַיִּמְנַע
מִרְשָׁעִים אוֹרָם וַיִּזְרַע רֶמֶה
תִּשְׁבֵּר. הַפְּסוּק הַזֶּה הִקְיִמוּהוּ,
אֲבָל וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אוֹרָם - זֶה
נִמְרֹד וּבְנֵי דוֹרוֹ שִׁינֵּא אֲבָרְהָם
מֵהֶם, שֶׁהִיָּה אוֹרָם. וַיִּזְרַע רֶמֶה
תִּשְׁבֵּר - זֶה נִמְרֹד.

דָּבָר אַחַר וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אוֹרָם
- זֶה תַרַח וּבְנֵי בֵיתוֹ. אוֹרָם - זֶה
אֲבָרְהָם. לֹא כְּתוּב הָאוֹר אֵלֶּא
אוֹרָם, שֶׁהִיָּה עֲמָהוֹן. וַיִּזְרַע רֶמֶה
תִּשְׁבֵּר - זֶה נִמְרֹד, שֶׁהִיָּה מִטְעָה
אֲחֵרָיו אֵת כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם,
וּמִשׁוּם כֶּף כְּתוּב לֶךְ לָךְ, פְּדִי
לְהֵאִיר לָךְ וּלְכָל אוֹתָם שִׁינֵּא
מִמֶּךָ מִכָּאן וְהִלְאָה.

עוֹד פְּתַח וְאָמַר, (שם לח) וַעֲתָה לֹא
רָאוּ אוֹר בְּהִיר הוּא בְּשַׁחֲקִים
וְרוּחַ עֲבָרָה וּתְטַהֵרָם. וַעֲתָה לֹא
רָאוּ אוֹר - מִתִּי? בְּשַׁעֲתָה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם לֶךְ
לָךְ מֵאַרְצֶךָ וּמִמּוֹלְדֶתְךָ וּמִבֵּית

וּמִמּוֹלְדֶתְךָ, פִּינּוּן דְּכִלְהוּ נִפְקוּ לְמַהֵךְ, אִמְאִי
לֹא אֲתַמָּר לִיָּה דְּכִלְהוּ יִפְקוּן. דְּהָא אֵף עַל גַּב
דְּתַרַח הָוָה פִּלַּח לְעִבּוּדָה זָרָה. פִּינּוּן דְּאֲתַעַר
בְּאֲתַעְרוּתָא טַב לְמִיפַק בְּהִדִּיָּה דְאַבְרָהָם,
וְחִמְיָן דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעִי בְּתִיּוּבְתָא
דְּחִיבִיא וּשְׂרָא לְמִיפַק אִמְאִי לֹא כְּתוּב לְכוּ
לָכֶם, אִמְאִי לְאַבְרָהָם בְּלַחֲדוּי לֶךְ לָךְ.

אָמַר לִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי תִימָא דְתַרַח פִּד
נִפַק מֵאוּר כְּשָׂדִים בְּגִין לְאַהֲרָא
בְּתִשׁוּבָה הָוָה, לָאו הָכִי. אֵלֶּא כִּד נִפַק
לְאַשְׁתְּרִבָּא נִפַק, דְּהוּוּ כְּלָהוּ בְּנֵי אֲרַעִיָּה פְּעֵאן
לְמַקְטִלִּיָּה. פִּינּוּן דְּחֹזֵר דְּאֲשְׁתְּזִיב אֲבָרְהָם הוּוּ
אִמְרִי לִיָּה לְתַרַח, אֲנִתָּה הוּא דְהוּיִת מִטְעִי לָן
בְּאַלִּין פְּסִילִין, וּמִגּוֹ דְחִלָּא דְלָהוּן נִפַק תַרַח,
פִּינּוּן דְּמִטָּא לְחֶרֶן לֹא נִפַק מִתְּמִין לְבִתְרָה,
דְּכְתִיב וַיִּלְךְ אֲבָרָם פֶּאֶשֶׁר דִּבֵּר אֵלָיו יי וַיִּלְךְ
אִתּוֹ לוֹט, וְאֵילֵו תַרַח לֹא כְּתוּב (בֵּית וַיִּלְךְ, אֵלֶּא וַיֵּצֵא).

פְּתַח וְאָמַר (איוב לח) וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אוֹרָם
וַיִּזְרַע רֶמֶה תִשְׁבֵּר. הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ,
אֲבָל וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אוֹרָם, דָּא נִמְרֹד וּבְנֵי
דְרִיָּה דְנִפַק אֲבָרְהָם מִנִּיָּיהוּ דְהוּוּ אוֹרָם.
וַיִּזְרַע רֶמֶה תִשְׁבֵּר, דָּא נִמְרֹד.

דָּבָר אַחַר וַיִּמְנַע מִרְשָׁעִים אוֹרָם, דָּא תַרַח
וּבְנֵי בֵיתִיָּה. אוֹרָם, דָּא אֲבָרְהָם. הָאוֹר
לֹא כְּתוּב אֵלֶּא אוֹרָם דְהוּוּ עֲמָהוֹן. וַיִּזְרַע
רֶמֶה תִשְׁבֵּר, דָּא נִמְרֹד דְהוּוּ מִטְעִי אֲבִתְרִיָּה
כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וּבְגִין כֶּף כְּתוּב לֶךְ לָךְ. בְּגִין
לְאַהֲרָא לָךְ וּלְכָל אֲנּוּן דְיִפְקוּן מִינְךָ מִכָּאן
וְהִלְאָה.

הֵנוּ פְּתַח וְאָמַר, (איוב לח) וַעֲתָה לֹא רָאוּ אוֹר
בְּהִיר הוּא בְּשַׁחֲקִים וְרוּחַ עֲבָרָה
וּתְטַהֵרָם. וַעֲתָה לֹא רָאוּ אוֹר, אִימְתִי, בְּשַׁעֲתָה
דְאָמַר קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַבְרָהָם לֶךְ לָךְ

אָבִיךָ. בְּהִיר הוּא בְּשַׁחֲקִים -
שְׂרָצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַדְבִּיק
אֶת אַבְרָהָם בְּאֹר הַהוּא שְׁלֹמֶעֱלָה
וּלְהַאִיר שָׁם. וְרוּחַ עֲבָרָה וּתְטִהֶרֶם
- שְׁהִירי אַחַר כֵּךְ שָׁבוּ בַתְּשׁוּבָה
תָּרַח וְכָל בְּנֵי בֵיתוֹ (נ"א וְכָל בְּנֵי עִירוֹ).
בְּנֵי בֵיתוֹ (נ"א בְּנֵי עִירוֹ), שְׁכַתוֹב וְאֶת
הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בַחֲרוֹן. תָּרַח,
שְׁכַתוֹב וְאֶתָּה תְּבוֹא אֶל אֲבֹתֶיךָ
בְּשָׁלוֹם וְגו'.

וַיִּלְךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו ה' .
אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, בֹּא רֵא, שְׁהִיר
לֹא כְתוּב וַיֵּצֵא אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
אֵלָיו ה' , אֶלָּא וַיִּלְךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
לְךָ לְךְ, שְׁהִירי בְּרֵאשׁוֹנָה עָשׂוּ
יֵצִיאָה, שְׁכַתוֹב וַיֵּצֵאוּ אִתָּם מְאוּר
כְּשֵׁדִים לְלַכַּת אֲרָצָה כְּנַעַן. וְעָלְשׁוּ
כְּתוּב וַיִּלְךְ, וְלֹא כְּתוּב וַיֵּצֵא.

כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו ה' - שְׁהִבְטִיחַ לוֹ
אֶת כָּל הַהִבְטָחוֹת. וַיִּלְךְ אִתּוֹ לוֹט
- שְׁהִתְחַבֵּר עִמּוֹ כְּדֵי לְלַמַּד
מִמְעֻשָׁיו, וְעַם כָּל זֶה לֹא לָמַד כָּל
זֶה. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, אֲשֶׁרִי
הַצְדִּיקִים שְׁלוֹמֵדִים דְּרַכֵּי הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא כְּדֵי לְלַכַּת בְּהֶם וְלִירָא
מִמֶּנּוּ מְאוּתוֹ יוֹם הַדִּין שְׁעֵתִיד
אָדָם לַתַּת דִּין וְחֻשְׁבוֹן לְקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא.

פָּתַח וְאָמַר, (אייוב לו) בְּיַד כָּל אָדָם
יַחֲתוּם לְדַעַת כָּל אֲנָשִׁי מַעֲשָׂהוּ.
הַפְּסוּק הִנֵּה בְּאֵרוֹהוּ. אָבֵל בֹּא
רֵא, בַּיּוֹם הַהוּא שֶׁנֶּשְׁלָמִים יָמֵי
הָאִישׁ לְצֵאת מִן הָעוֹלָם, הַיּוֹם
הַהוּא שֶׁהַגּוֹף נִשְׁכַּר וְהַנֶּפֶשׁ רוּצָה
לְהַפְרֵד מִמֶּנּוּ, אִזּוּ נִתְּנָת רְשׁוֹת
לְאָדָם לְרֵאוֹת מַה שְׁלֹא הִיֵּתָה לוֹ
רְשׁוֹת לְרֵאוֹת בְּזִמְן שֶׁהַגּוֹף שָׁלַט
וְעַמֵּד עַל בְּרִיּוֹ.

וְאִזּוּ עוֹמְדִים עָלָיו שְׁלֹשָׁה שְׁלִיחִים
וּמַחֲשִׁבִים יָמָיו וְחֻסְטָאוֹ וְכָל מַה
שֶׁעָשָׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהוּא מוֹדָה
עַל הַכָּל בְּפִיּוֹ, וְאַחַר כֵּךְ הוּא חוֹתֵם

מֵאַרְצֶךָ וּמִמּוֹלֶדְתֶךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ. בְּהִיר הוּא
בְּשַׁחֲקִים. דְּבַעַא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַדְבָּקָא
לִיה לְאַבְרָהָם בְּהוּא אֹר דְּלַעִילָא וְלֵאנְהָרָא
תְּמִן. וְרוּחַ עֲבָרָה וּתְטִהֶרֶם. דְּהָא לְבַתֵּר תְּבוּ
בַתְּיֹבְתָא תָּרַח וְכָל בְּנֵי בֵיתִיה (נ"א וְכָל בְּנֵי מַאֲתִיב).
בְּנֵי בֵיתִיה (נ"א בְּנֵי מַאֲתִיב) דְּכַתִּיב וְאֶת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר עָשׂוּ בַחֲרוֹן. תָּרַח, דְּכַתִּיב וְאֶתָּה תְּבֹא
אֶל אֲבוֹתֶיךָ בְּשָׁלוֹם וְגו'.

וַיִּלְךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו יי. אָמַר רַבִּי
אֱלֶעָזָר תָּא חֲזִי, דְּהָא לֹא פְתִיב וַיֵּצֵא
אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו יי. אֶלָּא וַיִּלְךְ. כְּמָה
דְּאֵת אָמַר לְךָ לְךְ, דְּהָא יֵצִיאָה בְּקַדְמִיתָא
עֲבָדוּ דְּכַתִּיב וַיֵּצֵאוּ אִתָּם מְאוּר כְּשֵׁדִים לְלַכַּת
אַרְצָה כְּנַעַן, וְהִשְׁתָּא כְּתִיב וַיִּלְךְ וְלֹא פְתִיב
וַיֵּצֵא.

כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו יי, דְּאַבְטַח לִיה בְּכַלְהוּ
הַבְּטָחוֹת. וַיִּלְךְ אִתּוֹ לוֹט, דְּאֵתְחַבֵּר
עִמִּיה בְּגִין לְמִילָף מִעוֹבְדוֹי, וְעַם כָּל דָּא לֹא
אוּלָּף פּוֹלֵי הַאי. אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר זַפְּאִין
אַנּוּן צְדִיקִיָּיא דְּאוּלָּפֵי אַרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּגִין לְמִיהָךְ בְּהוּ וְלְדַחֲלָא מְגִיָּה מִהוּא
יּוֹמָא דְּדִינָא דְּזִמְיָן בַּר נֶשׁ לְמִיָּהב דִּינָא
וְחוּשְׁבְּנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

פָּתַח וְאָמַר, (אייוב לו) בְּיַד כָּל אָדָם יַחֲתוּם
לְדַעַת כָּל אֲנָשִׁי מַעֲשָׂהוּ הַאי קָרָא
אוּקְמוּהָ. אָבֵל (דף עט ע"א) תָּא חֲזִי בְּהוּא יּוֹמָא
דְּאַשְׁלִימוּ יּוֹמוֹי דְּבַר נֶשׁ לְאַפְקָא מִעֲלָמָא,
הוּא יּוֹמָא דְּגוּפָא אֲתַבֵּר וּנְפִשָׁא בְּעִיא
לְאַתְפָּרְשָׁא מְגִיָּה, כְּדִין אֲתִיָּהִיב רְשׁוֹ לְבַר
נֶשׁ לְמַחְמֵי מַה דְּלֹא הוּא לִיה רְשׁוֹ לְמַחְמֵי
בְּזִמְנָא דְּגוּפָא שְׁלֵטָא וְקָאִים עַל בְּרִיָּה.

וּכְדִין קְיָיְמֵי עֲלִיה תַּלְת שְׁלִיחֵן וְחֻשְׁבֵי יּוֹמוֹי

וְחוּבוֹי וְכָל מַה דְּעַבַד בְּהָאֵי עֲלָמָא, וְהוּא אוּדֵי עַל כְּלָא בְּפוּמִיָּה,

וּלְבַתָּר הוּא חָתִים עָלֶיהָ בְּיָדֶיהָ, הֲדָא הוּא דְכָתִיב בְּיַד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, וּבְיָדֶיהָ כְּלֵהוּ חֲתִימִין לְמִידָן לִיהָ (בְּהוּא ד"א בְּהַאי) עֲלָמָא עַל קַדְמָאֵי וְעַל בְּתָרָאֵי עַל חֲדָתֵי וְעַל עַתִּיקֵי לֹא אַתְנָשִׁי חַד מְנַיְהוּ, הֲדָא הוּא דְכָתִיב לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ. וְכָל אַנּוּן עוֹבְדִין דְּעַבְד בְּהַאי עֲלָמָא בְּגוּפָא וְרוּחָא הָכִי נְמִי יְהִיב חוּשְׁבְּנָא בְּגוּפָא וְרוּחָא עַד לֹא יַפּוּק מֵעֲלָמָא. הָא חֲזִי, כְּמָה דְחִיבֵיבָא אַקְשֵׁי קְדָל בְּהַאי עֲלָמָא הָכִי נְמִי אֶפְלוּ בְּשַׁעְתָּא דְבַעֲי לְנַפְקָא מֵהַאי עֲלָמָא אַקְשֵׁי קְדָל. בְּגִין כֵּן זַכָּאָה הוּא בַר נֶשׁ דְּיָלִיף בְּהַאי עֲלָמָא אַרְחוּי דְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּגִין לְמִיּהָ בְּהוּ. וְחִיבֵיבָא אַף עַל גַּב דְּאֶסְתַּכַּל בְּהַנִּי (נ"א דְאֶשְׁתַּכַּל בְּחַד) צַדִּיקֵיבָא אַקְשֵׁי קְדָל וְלֹא בַעֲי לְמִילָף. וּבְגִין כֵּן אֵית לִיהָ לְצַדִּיקָא לְמַתְקָף בֵּיהּ וְאַף עַל גַּב דְּחִיבֵיבָא אַקְשֵׁי קְדָל הוּא לֹא יִשְׁבּוּק לִיהָ וְאֵית לִיהָ לְאַתְקָפָא בְּיָדֶיהָ וְלֹא יִשְׁבּוּק לִיהָ, דְּאֵי יִשְׁבּוּק לִיהָ יַהֵף וְיַחְרִיב עֲלָמָא.

הָא חֲזִי, מִן אֲלִישַׁע דְדַחַח לְגַחְזִי. וְכֵן בְּאַבְרָהָם כָּל זְמַנָּא דְהוּה לׁוּט בְּהַדִּיָּה לֹא אַתְחַבַּר בְּהַדִּי רְשִׁיעֵיבָא, כִּינּוּן דְאַתְפָּרַשׁ מִגִּיּוֹ מַה כְּתִיב וַיִּבְחַר לׁוּ לׁוּט אֶת כָּל כְּפַר הַיִּרְדֵּן, וּכְתִיב וַיֵּאָהֵל עַד סְדוֹם. מַה כְּתִיב בְּתַרִּיהּ וְאַנְשֵׁי סְדוֹם רָעִים וְחֲטָאִים לֵיבִי מְאֹד.

אָמַר רַבִּי אַבָּא הַאי דְאַמְרַת וַיִּלָּךְ אַבְרָם וְלֹא כְתִיב וַיֵּצֵא אַבְרָם שְׁפִיר הוּא. אָבֵל סוּפָא דְקָרָא מַה כְּתִיב בְּצִאתוֹ מִחֶרֶן. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר מִחֶרֶן כְּתִיב וְהֵיבָא יְצִיאָה מֵאַרְץ מוֹלְדָתוֹ הוּת בְּקַדְמִיתָא :

וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ. מַהוּ וַיִּקַּח, אֵלָּא אֲמַשִּׁיף לָהּ בְּמִלֵּי מַעֲלִיתָא, בְּגִין דְּלִית לִיהָ רִשׁוּ לְבַר נֶשׁ לְאַפְקָא אַתְתִּיהָ לְמִיּהָ

עָלֵיו בְּיָדוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב בְּיַד כָּל אָדָם יַחְתּוּם. וּבְיָדוֹ כָּלִם חֲתוּמִים לְדוֹן אוֹתוֹ (בְּאוּתוֹ ד"א בְּהָ) הַעוֹלָם עַל הַרְאֻשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים, עַל חֲדָשִׁים וְעַל יָשָׁנִים, לֹא נִשְׁכַּח אַחַד מֵהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ. וְכָל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים שְׁעָשָׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּגוּפָא וְרוּחָא, כֵּן גַּם נוֹתֵן חֲשְׁבוֹן בְּגוּפָא וְרוּחָא בְּטָרְס וְצָא מִן הַעוֹלָם בֹּא רָאָה כְּמָה הַרְשָׁעִים קָשִׁי עֶרְף בְּעוֹלָם הַזֶּה, כֵּן גַּם אֶפְלוּ בְּשַׁעַת שְׂרוּצִים לְצִאת מִן הַעוֹלָם הַזֶּה הֵם קָשִׁי עֶרְף. מִשּׁוּם כֵּן אֲשֵׁרִי הַאִישׁ שְׁלוּמֵד בְּעוֹלָם הַזֶּה אֵת דְּרַכֵּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּדִי לְלַכֵּת בְּהֵם. וְהַרְשָׁע, אַף עַל פִּי שְׁמַסְתַּכַּל בְּאֵלוֹ (נ"א שְׁמַסְתַּכַּל עִם) הַצַּדִּיקִים, מְקַשָּׂה עֶרְף וְלֹא רוּצָה לְלַמֵּד. וּמִשּׁוּם כֵּן יֵשׁ לְצַדִּיק לְהַחְזִיק בּוֹ. וְאַף עַל גַּב שְׁהַרְשָׁע מְקַשָּׂה עֶרְף הוּא, לֹא יַעֲזֹב אוֹתוֹ, וַיֵּשׁ לוֹ לְהַחְזִיק בְּיָדוֹ וְלֹא יַעֲזֹב אוֹתוֹ. כִּי אִם יַעֲזֹב אוֹתוֹ, יִלָּךְ וַיַּחְרִיב אֶת הַעוֹלָם.

בֹּא רָאָה מֵאַלִישַׁע שְׂדַחַח אֵת גִּיחְזִי. וְכֵן בְּאַבְרָהָם - כָּל פַּעַם שְׁלוּט הִיָּה עִמּוֹ, לֹא הִתְחַבַּר עִם הַרְשָׁעִים. כִּינּוּן שְׁנַפְרַד מִמֶּנּוּ, מַה כְּתוּב? וַיִּבְחַר לוֹ לׁוּט אֶת כָּל כְּפַר הַיִּרְדֵּן. וְכְתוּב וַיֵּאָהֵל עַד סְדוֹם. מַה כְּתוּב אַחַר כֵּן? וְאַנְשֵׁי סְדוֹם רָעִים וְחֲטָאִים לֵהִי מְאֹד.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, זֶה שְׂאֵמְרַת וַיִּלָּךְ אַבְרָם וְלֹא כְתוּב וַיֵּצֵא אַבְרָם - זֶה יָפָה. אָבֵל בְּסוּף הַפְּסוּק מַה כְּתוּב? בְּצִאתוֹ מִחֶרֶן. אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, כְּתוּב מִחֶרֶן, וְהֵיבָא יְצִיאָה הֵיא מֵאַרְץ מוֹלְדָתוֹ הִיָּתָה בְּרֵאשׁוֹנָה.

וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת שְׂרֵי אִשְׁתּוֹ. מַה זֶה וַיִּקַּח? אֵלָּא מִשְׁךְ אוֹתָהּ בְּדַבְרִים נְעִימִים, מִשּׁוּם שְׂאֵין רְשׁוּת לְאָדָם לְהוֹצִיא אֶת אִשְׁתּוֹ

לְלַכַּת לְאַרְצָא אַחֲרַת לֵאלֹהֵי צְרוּנָהּ.
[כְּמַדְבַּר ב] קַח אֶת
אֶרְצוֹ, (שם א) קַח אֶת הַלְוִיִּם.
וּמִשּׁוּם כִּף וַיִּקַּח אֶבְרָם, מִשָּׁפָה
אוֹתָהּ בְּדַבְרֵיהֶם וְהוֹדִיעַ לָהּ אֶת
דְּרָכֵי בְּנֵי הַדּוֹר כַּמָּה הֵם רָעִים.
וּמִשּׁוּם כִּף וַיִּקַּח אֶבְרָם אֶת שְׂרֵי
אֲשֵׁתוֹ.

וְאֵת לוֹט בֶּן אַחִיו. מַה רָאָה
אֶבְרָם לְהַדְבִּיק עִמּוֹ אֶת לוֹט?
אֲלֹא מִשּׁוּם שֶׁצָּפָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
שֶׁעָתִיד לְצֵאת מִמֶּנּוּ דָּוִד. וְאֵת
הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחָרֶן - אֵלּוּ
הַגֵּרִים וְהַגְּרוֹת שֶׁתִּקְנֶנּוּ אֶת
נַפְשׁוֹתֵם. אֶבְרָהָם מְגִיר אֲנָשִׁים,
וְשָׂרָה מְגִיֶּרֶת נָשִׁים, וּמַעֲלָה
עֲלֵיהֶם כְּאֵלּוּ עָשׂוּ אוֹתָם.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, אִם כִּף, כַּמָּה בְּנֵי
אָדָם הֵיוּ, אִם תֹּאמַר שֶׁכֻּלֵּם הִלְכוּ
עִמּוֹ? אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר, כֵּן, (וּמִשּׁוּם
שְׂכָלֵם ד' א וּמִשּׁוּם כִּף כָּלֵם) הָאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ
הוֹלְכִים עִמּוֹ, כָּלֵם נִקְרְאוּ עִם
אֱלֹהֵי אֶבְרָהָם. וְהִנֵּה עוֹבֵר בְּאַרְצָא
וְלֹא הִנֵּה פוֹחֵד, שֶׁפְּתוּב וַיַּעֲבֹר
אֶבְרָם בְּאַרְצָא.

אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא, אִם הִנֵּה כְּתוּב
וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחָרֶן - הֵייתִי
אוֹמֵר כִּף. אֲלֹא כְּתוּב וְאֵת הַנֶּפֶשׁ.
אֵת - לְרַבּוֹת אֵת הַזְּכוֹת שֶׁל כָּל
הַנֶּפֶשׁוֹת שֶׁהָיוּ הוֹלְכוֹת עִמּוֹ.
שְׂכָל מִי שֶׁמְזַכֵּה אֶת הָאֲחֵר,
אוֹתָהּ הַזְּכוֹת תְּלוּיָהּ בּוֹ וְלֹא זוֹה
מִמֶּנּוּ. מִנֵּין לָנוּ? שֶׁפְּתוּב וְאֵת
הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחָרֶן. הַזְּכוֹת
שֶׁל אוֹתָן הַנֶּפֶשׁוֹת הֵינֵה הוֹלְכַת
עִם אֶבְרָהָם.

דָּף לך. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַה
הִטַּעַם שֶׁהִתְגַּלְתָּ הַרְאֵשׁוֹנָה
שֶׁהִתְגַּלָּה הַקֹּדֶשׁ בְּרוּף הוּא עַל
אֶבְרָהָם פּוֹתַחַת בְּלָךְ לך, שֶׁהָרִי
עַד כָּאֵן לֹא דָבַר עִמּוֹ הַקֹּדֶשׁ
בְּרוּף הוּא. מַה הִטַּעַם פְּתַח בְּלָךְ
לך? אֲלֹא זֶה אִמְרוּ שְׂרַמּוֹ בְּחֻשְׁבוֹנוֹ מֵאָה, שֶׁהָרִי לְמֵאָה שָׁנִים נוֹלַד לוֹ בֶּן.

בְּאַרְעָא אַחֲרָא בְּלֹא רַעוּתָא דִּילָהּ. וְכֵן הוּא
אוֹמֵר (כְּמַדְבַּר ב) קַח אֶת אֶרְצוֹ (כְּמַדְבַּר ג) קַח אֶת
הַלְוִיִּם. וּבִגְזִין כִּף וַיִּקַּח אֶבְרָם מִשְׂרֵי לָהּ בְּמַלְיָן
וְאוֹדַע לָהּ אֶרְחִיחוֹן דְּאֲנּוֹן בְּנֵי דְרָא כַּמָּה
בִּישִׁין. וּבִגְזִין כִּף וַיִּקַּח אֶבְרָם אֶת שְׂרֵי אֲשֵׁתוֹ.
וְאֵת לוֹט בֶּן אַחִיו. מַה חֲמָא אֶבְרָהָם לְדַבְּקָא
עִמֵּיהּ לוֹט, אֲלֹא בְּגִין דְּצָפָה בְּרוּחַ
הַקֹּדֶשׁ דְּזַמִּין לְמִיפַק מִגֵּיהּ דָּוִד. וְאֵת הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחָרֶן. אֵלּוּ גֵרִים וְגִיּוֹרוֹת דְּאֵתְקִינוּ
נַפְשֵׁיהוּ, אֶבְרָהָם מְגִיֶּיר גּוֹבְרִין וְשָׂרָה מְגִיֶּירֶת
נָשִׁין וּמַעֲלָה עֲלֵיהוֹן כְּאֵלּוּ עָבְדוּ לְהוֹן.

אָמַר רַבִּי אַבָּא אִי הָכִי כַּמָּה בְּנֵי נְשָׂא הוּוּ, אִי
תִּימָא דְכֻלְהוּ אֲזֵלוּ עִמֵּיהּ. אָמַר רַבִּי
אֲלֵעָזָר אֵין. (וּבְגִין כֻּלְהוּ ד' א וּבְגִין כִּף כָּלְהוּ) בְּנֵי נְשָׂא
דְּהוּוּ אֲזֵלִין עִמֵּיהּ כָּלְהוּ אֶקְרוּן (דף עט ע"ב) עִם
אֱלֹהֵי אֶבְרָהָם. וְהוּוּ מַעֲבֵר בְּאַרְעָא וְלֹא הוּוּ
דְּחִיל דְּכְתִיב וַיַּעֲבֹר אֶבְרָם בְּאַרְצָא.

אָמַר לִיה רַבִּי אַבָּא אִי הוּוּ כְּתִיב וְהַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחָרֶן הוּוּ אֲמִינָא הָכִי, אֲלֹא
וְאֵת הַנֶּפֶשׁ כְּתִיב, אֵת לֹא סְגָאָה זְכוּתָא דְכֻלְהוּ
נַפְשָׁאן דְּהוּוּ אֲזֵלִי עִמֵּיהּ, דְּכָל מָאן דְּמִזְכֵּה
לְאַחֲרָא הוּוּ זְכוּתָא תְּלוּיָא בֵּיהּ וְלֹא אַעֲדִי
מִגֵּיהּ, מְנַלְן דְּכְתִיב וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ
בְּחָרֶן, זְכוּתָא דְּאֲנּוֹן נַפְשָׁן הוּוּ אֲזֵיל עִמֵּיהּ
דְּאֶבְרָהָם.

דָּף לך. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מָאי טַעְמָא
דְּגִלּוּיָא קְדַמָּאָה דְּאֵתְגַלִּי קְדַשָּׁא בְּרִיף
הוּא עֲלֵיהּ דְּאֶבְרָהָם פְּתַח בְּלָךְ לך, דְּהָא עַד
הָכָא לֹא מְלִיל עִמֵּיהּ קְדַשָּׁא בְּרִיף הוּא, מָאי
טַעְמָא פְּתַח לך לך. אֲלֹא הָא קְאָמְרוּ דְרַמְזוּ
בְּחוּשְׁבִּנְיָה מֵאָה דְּהָא לְמֵאָה שָׁנִין אֲתִיילִיד
לִיה בַּר.

לך? אֲלֹא זֶה אִמְרוּ שְׂרַמּוֹ בְּחֻשְׁבוֹנוֹ מֵאָה, שֶׁהָרִי לְמֵאָה שָׁנִים נוֹלַד לוֹ בֶּן.

אָבֵר תָּא חֲזִי, כֹּל מַה דְּעֵבִיד קְדָשָׁא בְּרִיף
הוּא בְּאַרְעָא פְּלֵא רְזָא דְחֻכְמָתָא אִיהוּ,
בְּגִין דְּאַבְרָהָם לֹא הָוֵה דְּבִיק בֵּיהּ בְּקִדְשָׁא
בְּרִיף הוּא כְּדִין כְּדָקָא חֲזִי, אָמַר לִיהּ לֶךְ לֶךְ,
וְדָא רְמִז לְהֵהוּא אֲתֵר דְּבִעֵי לְאַתְקַרְבָּא בְּהַדְרִיָּה
דְּקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, וְאִיהוּ דְּרָגָא קְדָמָאָה
לְאַעְלָא לְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, בְּגִין כֶּף לֶךְ לֶךְ.

וְהָאִי דְּרָגָא לֹא יְכִיל אַבְרָהָם לְאַתְאַחְדָּא בֵּיהּ
עַד דְּיִיעוּל לְאַרְעָא דְתַמְנָן יְקַבֵּל לִיהּ

לְהֵהוּא דְּרָגָא, כְּגוּוֹנָא דָּא כְּתִיב, (שְׂמוּאֵל ב' ב)
וַיִּשְׁאַל דָּוִד בְּיַי לְאֹמֵר הֲאֶעֱלֶה בְּאַחַת עָרֵי
יְהוּדָה וַיֹּאמֶר יְיָ עֲלֶה וַיֹּאמֶר אָנֹכִי אֶעֱלֶה
וַיֹּאמֶר חֲבֵרוֹנָה. וְכִי כִיּוֹן דְּמִית שְׂאוּל
וּמְלָכוּתָא אֲתַחֲזִי לְדוֹד אֲמַאי לֹא קִבִּיל
מְלָכוּתָא מִיַּד עַל כֹּל יִשְׂרָאֵל.

אֲרָא פְּלֵא רְזָא דְחֻכְמָתָא אִיהוּ, בְּגִין דְּדוֹד
לִית לִיהּ לְקַבְּלָא מְלָכוּתָא אֲלָא עַד
דִּיתְחַבַּר בְּאַבְהֶן דְּאַנּוֹן בְּחֲבֵרוֹן וּכְדִין בְּהוּ
יְקַבֵּל מְלָכוּתָא. וְעַל דָּא אֲתַעַכְבַּ תַּמְנָן שְׁבַע
שָׁנִין בְּגִין דִּיקַבֵּל מְלָכוּתָא כְּדָקָא יְאוּת וְכֹלָא
בְּרָזָא דְחֻכְמָתָא וּבְגִין דִּיתַקֵּן מְלָכוּתֵיהּ.
כְּגוּוֹנָא דָּא אַבְרָהָם לֹא עָאל בְּקִיּוּמָא דְקְדָשָׁא
בְּרִיף הוּא עַד דְּעָאל לְאַרְעָא.

חֲמִי מַה כְּתִיב וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאַרְצָא. וַיַּעֲבֹר
וַיֵּלֶךְ מִיְבֵעֵי לִיהּ, אֲלָא הֲכָא הוּא רְמִז
שְׂמָא קְדִישָׁא דְאַתְחַתִּים בֵּיהּ עֲלֵמָא בְּשַׁבְעִין
וּתְרִין אַתְוּוֹן גְּלִיפִין דְּכֻלְהוּ בְּשְׂמָא דָּא. פְּתִיב
הֲכָא וַיַּעֲבֹר וּכְתִיב הֵתָם (שְׂמוֹת לד) וַיַּעֲבֹר יְיָ עַל
פְּנֵיו וַיִּקְרָא:

בְּסַפְרָא דְרַבֵּי יִיסָא סְבָא פְּתִיב הֲכָא וַיַּעֲבֹר
אַבְרָם בְּאַרְצָא וּכְתִיב הֵתָם (שְׂמוֹת לג) אֲנִי
אַעֲבִיר כֹּל טוֹבִי. וְהוּא רְמִז לְקְדוּשָׁה דְאַרְעָא
דְאַתִּי מֵאַתֵּר עֲלָאָה כְּדָקָא חֲזִי. עַד מְקוּם

אָבֵר בא תְּרָאָה, כֹּל מַה שְׁעֵשָׂה
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאַרְצָא, הַכֹּל
הוּא סוּד שֶׁל חֻכְמָה. מִשׁוּם
שְׂאֵבְרָהֶם לֹא הָיָה דְּבוּק בְּקְדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא אֲזוּ כְּרָאִי, אָמַר לוֹ לֶךְ
לֶךְ. וְזֶה רְמִז לְמְקוּם הַהוּא
שְׁצִרִיף לְהִתְקַרֵּב עִם הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְהִיא הַדְּרָגָה
הִרְאשׁוּנָה לְהַכְנִס לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, מִשׁוּם כֶּף לֶךְ לֶךְ.

וּבְהַדְרָגָה הַזֹּאת לֹא יְכִיל אַבְרָהָם
לְהֵאָחֵז בֵּיהּ עַד שְׂיִכְנֵס לְאַרְצָא,
שְׁשָׁם יְקַבֵּל אֶת הַדְּרָגָה הַהִיא.
כְּמוֹ כֵן פְּתוּב (שְׂמוּאֵל ב' ב) וַיִּשְׁאַל
דָּוִד בַּיהוָה לְאֹמֵר הֲאֶעֱלֶה בְּאַחַת
מֵעָרֵי יְהוּדָה וַיֹּאמֶר ה' עֲלֶה
וַיֹּאמֶר דָּוִד אָנֹכִי אֶעֱלֶה וַיֹּאמֶר
חֲבֵרוֹנָה. וְכִי כִיּוֹן שָׂמַת שְׂאוּל
וְהַמְּלָכוּת רָאִוּיָהּ לְדוֹד, לְמַה לֹּא
קִבֵּל אֶת הַמְּלָכוּת מִיַּד עַל כֹּל
יִשְׂרָאֵל?

אֲרָא הַכֹּל הוּא סוּד שֶׁל חֻכְמָה,
מִשׁוּם שְׁדוּד אֵין לוֹ לְקַבֵּל
מְלָכוּת אֲלָא עַד שְׂיִתְחַבַּר עִם
הַאֲבוֹת שְׁהִם בְּחֲבֵרוֹן, וְאֲזוּ יְקַבֵּל
בְּהִם מְלָכוּת. וְעַל כֵּן הִתְעַכְבַּ שֵׁם
שְׁבַע שָׁנִים, כְּדִי שְׂיִקַּבֵּל מְלָכוּת
כְּרָאִי, וְהַכֹּל בְּסוּד הַחֻכְמָה וּכְדִי
שְׂיִתְקֵן אֶת מְלָכוּתוֹ. כְּמוֹ כֵּן
אַבְרָהָם לֹא נִכְנַס לְבְרִיתוֹ שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שְׂנִכְנַס
לְאַרְצָא.

רָאָה מַה פְּתוּב, וַיַּעֲבֹר אַבְרָם
בְּאַרְצָא. וַיַּעֲבֹר? וַיֵּלֶךְ הִנֵּה צִרִיף
לְהִיּוֹת! אֲלָא פֶּאן הוּא רְמִז שְׁשָׁם
הַקְּדוֹשׁ שְׂנַחְתָּם בּוֹ הַעוֹלָם
בְּשַׁבְעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת חֻקוֹת
שְׂכִלְן בְּשֵׁם הַזֶּה. פְּתוּב פֶּאן
וַיַּעֲבֹר, וּכְתוּב שֵׁם (שְׂמוֹת לד) וַיַּעֲבֹר
ה' עַל פְּנֵיו וַיִּקְרָא.

בְּסַפְרָא שֶׁל רַבֵּי יִיסָא הִזְקֵן פְּתוּב,
וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאַרְצָא, וּכְתוּב שֵׁם
(שֵׁם לג) אֲנִי אַעֲבִיר כֹּל טוֹבִי. וְהוּא
רְמִז לְקְדוּשַׁת הָאָרֶץ שְׂבָאָה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוֹ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

כוחו של יהודי אחד

הידעת?

**חשבון אמיתי של זכות הזוהר הקדוש
ליהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד זוהר שעה אחת ביום**

הידעת!!! - לשון הכפסא מלך (תקוני זוהר מ"ג): וְכִינּוּן שְׂיַדְעַתָּ כַּפָּה גְדוֹלָה מְעֵלַת לַמּוֹד חֻכְמַת הָאֵמֶת כּו'... יִדְעַ גְּדֹל הַחַיּוּב וְגִדְל הַשְּׁכָר לְמִי שְׁלֹמֵד הַקְּבֵלָה, כִּי לַמּוֹד הַזֶּהר בְּגִירָסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עֲלָמִיו, וְכָל שְׁכֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין פְּרוּשׁ מֵאֲמַר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תְּקוּן לְמַעַלָּה בְּשַׁעַר אַחַת מֵה שְׁלָא יַעֲשֶׂה בְּלַמּוֹד הַפְּשֻׁט שְׁנֵה תְּמִימָה. והחשבון של שעה אחת לימוד זוהר ביום, הוא שוה ל:

3540 שעות בשנה

(10 שעות לימוד של אברך בש"ס ביום, 354 ימים בשנה)
במשך 50 שנה ליהודי בודד יעלה המאזן: 172,500 שעות תורה.
שיצטבר כ 11 דורות בהתחשב במשפחה בת 5 ילדים* למספר עצום של אנשים: 48,828,125 של הדור האחרון
סך הכל שעות התורה: 84,228,515,625,000 שעות,
כלומר כ-84,000 מיליארדי [ביליון] שעות תורה. (48,828,125 מוכפל ב- 172,500)
וכל הזכות העצום מכוחו של יהודי אחד שקיבל על עצמו ללמוד את הזוהר וצאצאיו הלכו בעיקבותיו.

* הערה חישוב מספר הצאצאים בדור האחרון:

1,953,125	x5	9	3,125	x5	5	5	x5	1
9,765,625	x5	10	15,625	x5	6	25	x5	2
48,828,125		11	78,125	x5	7	125	x5	3
			390,625	x5	8	625	x5	4

עֲרַכָּה שֶׁל שְׁעָה

כמה שעות יש ב 75 שנה? - ביום 24 שעות כפול 354 ימים כפול 75 שנה - סך הכל: 637,200 שעות יש ב 75 שנה - כמו מספר אותיות בתורה, ונשמות של עם ישראל שיצאו מצרים. [לא כולל שנים מעוברות].

רבתינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות הרגל, כלשון הזוהר הקדוש סוף פרשת "שלח-לך" - זכאנה חולקיהון דכל אינון דמשתדלון באורייתא, יומא דשבתא משאר יומיו".

רבנו מרדכי שרעבי התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של לימוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שוה ללימוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של לימוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של לימוד פשט ביום חל. לימוד קבלה וזהר ביום שבת כמשך שעה שוה ללימוד שבועים וחמש שנה בימות החל".

(עבודת הנהגות ומעשים מצדיק אמת בדורות האחרונים דרך צדיקים מ"כ המקבל הצדיק כפי טעם סיומאני ואזיקול, ומכ"כ המקבל כפי מרדכי שרעבי ואזיקול)

